

Побратимові

Маркіян Шашкевич

посилаючи йому пісні українські

(Дума)

Отак, Николаю, вкраїнські вірлята
І веселять душу й серце загрівають;
Отак, Николаю, руські соколята
То вголос, то стиха матері співають.
Аж мило згадати, як то серце б'ється,
Коли з України руськая пісенька
Так мило-солодко вколо серця в'ється,
Як коло милого дівка русявенька.
Так го обнімає, так до себе тисне,
Пригортає, і любить,
І голубить, і цілує,
І плеще, і тішить,
І медочком дишеть,
Що трохи не скажеш: пусти мене, пісне!
Аж тут і небавком буйний вітер повине,
Гостинець вже інший, от вже думку несе.
Несе й каже: "Сю ніч степами гуляв я,
Нагулявшись доволі, по могилах лягав я,
Буцімто спочити, а то підслухати,
Як то стара бувальщина буде розмовляти,
Про давні літа,
Про давні часи,
Як слава гула
Світом вокруги
Про руських батьків,
Боярів, князів,
Про гетьманів, козаків.
І стане повідати зразу так мило,
Стихаї і величаво, мов над морем цвіла
Цвіт-доля любенько; потім голоснійше
Застогне, заплаче, щораз то сумнійше,
Сумнійше, страшнійше гукне, засковиче,
З-під могил, казав би-сь, старих людей кличе,

Щоби поспитати
Про спис, про шаблюку,
Щоби розвідати
Про орду-канюку:
Як руським тілом згодувалася,
Як руськов крівлев напувалася,
Як руська шаблюка все її вітала,
Як кривим зубом серце добувала,
В пущі вигідненько на нічліг стелила,
В воду під могилу спати кладовила".
І знов згомонить ти нишком, мило-немно,
Як в сумерк вечерній, півсонно, півтемно,
І луну розпустить ген-ген долинами,
І гомоном шибне ген-ген дубровами,
Ні то комусь-то десь там повідає,
Як-то колись-то красою засяє,
Як при Чорнім морі
Себе заквітчає,
В степах на просторі
Весело заграє,
Як в водах-Дніпрі
Змиєсь, прибересь,
Легеньким крильцем
На Дністр занесесь,
В тихенькім Дністрі
Собі прилягнесь,
Крилоньками сплесне,
Стрясе, злопотить,
Під небо, до сонця
Ген-ген полетить,
Під небом, край сонця
Сонічком повисне:
І буде літати,
І буде співати,
І о руській славі
Скрізь світу казати!